

***ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΙΜΙΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΑΥΤΟΥ ΑΓΙΟΥΣ
ΖΑΧΑΡΙΑΝ ΚΑΙ ΕΛΙΣΑΒΕΤ***

*†Αρχιμανδρίτου Γεώργιου Καψάνη
Καθηγουμένου Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους*

Όλοι γνωρίζουμε τη μεγάλη αποστολή την οποία επετέλεσε ο Τίμιος Πρόδρομος εις το έργον της σωτηρίας και μέχρι σήμερα επιτελεί με τις ακατάπαυστες ικεσίες του υπέρ του κόσμου.

Αλλά, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι πίσω από τον Τίμιο Πρόδρομο κρύπτονται δύο ευλογημένες απλές και ταπεινές ψυχές, ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ. Αυτοί οι οποίοι είχαν αφιερώσει την ζωή τους στον Θεό. Αυτοί οι οποίοι λαχταρούσαν ένα παιδάκι, αλλά, καθώς δεν τους εδίδετο το δώρο, δεν έχαναν την εμπιστοσύνη τους στον Θεό, ούτε βαρυγκομούσαν κατά του Θεού ούτε αγανακτούσαν, αλλά έκαναν υπομονή και προσέφεραν τον πόνο τους στον Θεό με προσευχή.

Ήταν φαινομενικά ένα αδιέξοδο στην ζωή αυτών των δύο ευλογημένων γερόντων. Μία στείρωση, που δεν υπήρχε ανθρωπίνως ελπίδα να ξεπεραστεί. Εκεί, όμως, που φαινόταν το αδιέξοδο, εκεί που δεν υπήρχε ανθρωπίνως καμμία ελπίδα, ο Θεός έκανε το Θαύμα Του. Εβλάστησε καρπόν ευκλεή η στείρα, η νενεκρωμένη μήτρα της αγίας Ελισάβετ. Συμβόλιζε, λέγουν οι Πατέρες της Εκκλησίας μας, η στείρωση της αγίας Ελισάβετ την στείρωση της ανθρωπίνης φύσεως, η οποία χωρισμένη από τον Θεό δεν μπορούσε να γεννήσει κανένα καρπό καλό και σωτήριο, παρεκτός εάν ο ίδιος ο Θεός έλυε την στείρωση της ανθρωπίνης φύσεως. Και ο καρπός αυτός έπρεπε να είναι ο Υιός του Θεού. Και όντως ο Θεός έλυσε την στείρωση της ανθρωπίνης φύσεως δια της Θεοτόκου, αλλά και προφητικώς, προδρομικώς έλυσε και την στείρωση του αγίου Ζαχαρίου και της αγίας Ελισάβετ. Όστε να συμβολίζει αυτή η λύση της στείρωσης και η γέννηση του Προδρόμου του Χριστού την λύση της στείρωσης της ανθρωπίνης φύσεως δια της Θεοτόκου.

Βλέπουμε, λοιπόν, και εμείς σήμερα, τι μεγάλο πράγμα είναι να αφιερώνει κανείς την ζωή του ταπεινά στον Χριστό, να κάνει υπομονή χρόνια και χρόνια, να δέχεται το θέλημα του Θεού εν υπακοή, και μυστικά να Τον λατρεύει μέσα στην καρδιά του, χωρίς να πολυπραγμονεί, γιατί ετούτο και γιατί εκείνο, να ελπίζει στο έλεος του Θεού και στο ότι ο Θεός θα μιλήσει. [...]

Λοιπόν, ας παρακαλέσουμε τον Τίμιο Πρόδρομο να μας βοηθήσει να κάνουμε και εμείς την υπομονή που έκαναν οι άγιοι γονείς του, έχοντας όλη την ελπίδα μας στον Θεό, σιωπηλώς και μυστικώς εργαζόμενοι τις εντολές του Θεού. Και όπως και ο ίδιος έκανε, όταν απεσύρθη στην έρημο του Ιορδάνου, σε εκείνα τα απaráκλητα μέρη της ερήμου, όχι για να κάνει κάτι μεγάλο ανθρωπίνως, αλλά,

για να δοθεί εις τον Θεόν. Και όταν δόθηκε στον Θεό, έκανε ο Θεός το πιο μεγάλο που μπορούσε να κάνει, έκανε δι' αυτού το μεγαλύτερο που μπορεί να κάνει.

Να λοιπόν τα παράδοξα που συμβαίνουν μέσα στη λογική του Θεού. Η στείρωση γίνεται γόνιμος, και η γονιμότης μπορεί να είναι στείρωσις. Γι' αυτό εμείς διαλέγουμε μία στειρότητα που θα είναι γόνιμη εν Κυρίω και δεν δελεαζόμεθα από μία γονιμότητα που μπορεί να είναι στείρα πνευματικώς και να μη ωφελεί σε τίποτα, ούτε εκείνον που την έχει ούτε και τον υπόλοιπο κόσμο.